

Aleksis K – viikonvaihte

Digiveron aika

Kaikesta näkyy, että valtion budjettia ovat värkkäämässä ensikertalaiset, valtiovarainministeri Jyrki Katainen ja koko untuvikkohallitus. Siitä näyttää tulevan niin kiltti ja lutunen, ettei kenelläkään ole pahaa sanottavaa, jos ei paljon hyvääkään. Jopa oppositiolla tuntuu olevan vaikeuksia suhtautua budjettiin. Lausunnot ovat sitä luokkaa, että onhan se nyt sellainen, mutta voisi olla kyllä enemmänkin, ja että kyllä olisi ollut lupa odottaa vähän muutakin.

Tällaisesta budjetista ei jää paljon jälkipolville kerrottavaa, koska sitä ei muisteta mistään. Hyvä jos sille edes jonkinlainen nimi keksitään. Ei siitä ainakaan tule Suurta sosiaalibudjettia, ei edes Ylikuumenemisbudjettia, saati Kataisen Kumousta. Veroja vähän helpotetaan ja vähän kiristetään, kuten aina, eläkeläisille annetaan vähän rahaa, kuten ennenkin, bensa, viina ja tupakka kallistuvat, kuten pitääkin.

Kokeneemmat konkarit olisivat tehneet paljon ärhäkämmän talousarvion. Mukana olisi edes muutamia kunnan riidanaiheita ja aivan pätkähulluja esityksiä. Malliksi kelpaa vaikkapa entinen valtiovarainministeri Erkki Liikanen, joka vuosikymmeniä sitten lupasi kolminkertaistaa lapsilisät. Eihän siitä tietysti mitään tullut, mutta juuri tuosta ehdotuksesta Liikanen muistetaan edelleen, vaikka hän on sen jälkeen ollut ainakin eurokomissaarina ja Suomen Pankin johtajana.

Hieman samantapaista yritystä toki oli hallituksella nytkin: sairaanhoitajien piti saada 500 euron ylimääräinen palkankorotus. Tämä herkullinen hullutus kuitenkin puhuttiin puhki jo kauan ennen budjettia, ja sitä paitsi sitä luvataan alkaa toteuttaa – hitaasti tosin. Ei siitä taida riittää koko syksyksi puheenaihetta.

Jotta budjetista saataisiin jollakin tavalla kiinnostava, siihen pitäisi nyt neuvotteluvaiheessa lisätä jokin kunnollinen koukku, johon purnaukset saadaan suunnatuksi. Muuten uhkaa käydä niin, että oppositio joutuu hakemalla hakemaan haukkumisen kohteet, ja silloin on vaarana, että käydään olennaisten asioiden kimppuun ja aletaan vastustaa esimerkiksi välttämättömiä veronkorotuksia.

Tässäkin taktiikassa Erkki Liikanen on klassikko. Jossakin budjetissaan hän ehdotti seuramatkoille ylimääräistä pientä veroa. Totta kai tuollaisesta ehdotuksesta nousi hirveä haloo. Kaikki pitivät seuramatkaveroa aivan kamalana asiana ja keskittyivät vastustamaan sitä, eivätkä muistaneet purnata ollenkaan muista paljon kamalammista veronkorotuksista. Se oli tarkoituskin: seuramatkavero oli kuin murtovarkaan vahtikoirille heittäjä luu, joka vei vahtien huomion pois itse asiasta, murtovarkauksesta.

Kataisen budjetissa samanlainen tapaus voisi olla digitaalivero, jota uhattaisiin periä kaikilta, jotka alkavat katsoa digitelevisiota. Kansa on digityksestä jo ennestään sen verran raivoissaan, että yhden euron digiverolla uhkaaminen riittäisi hyvinkin jouluun saakka. Lopulta annettaisiin vaihtoehto: jos ei kerran digiveroa, nostetaan sitten bensa, viinan ja tupakan hintaa tuplaksi ja jätetään perintöverokin ennalleen. Kansa huokaisisi helpotuksesta ja valtio saisi miljarditolkulla uutta rahaa.

Artikkelin lähde [Kaleva](#)